

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Syntagmata Theologica Sive Principalis Theologiæ Tractatus

Lourenço, Agostinho

Leodii, 1694

Sectio XIII. De visibili Missione Personarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80131)

beatitudinis, siue quando novas revelationes accipiunt, fieri Missionem invisibilem, ut supra diximus n. 245. & 246. Quomodo autem fiat Missio ad quoslibet iustos viatores, quoties intensivè, aut extensivè crescit gratia? Diximus supra à num. 239.

285. Dico 2. Patribus veteris Testamenti facta fuit invisibilis Missio, quando iustificati sunt, aut fervorem charitatis, aut gratias gratis datas acceperunt. Ita Magist. in 1. dist. 15. D. Thom. 1. p. q. 43. a. 6. ad 1. & in 1. dist. 15. q. 5. art. 1. D. Bonav. ibid. p. 2. dub. 3. Richard. art. 5. q. 1. ad 1. Durand. q. 4. n. ult. P. Ruiz d. 109. de Trinit. sect. 5. num. 13. P. Soar. lib. 12. de Trinit. cap. 5. n. 20. P. Amicus d. 28. n. 106. & alii. Probatur primò ex D. Aug. lib. 4. de Trinit. cap. 20. Si antea, inquit, Spiritus Sanctus non datur: quo impleti Prophetæ locuti sunt? Cum aperire Scriptura multis locis ostendat, Spiritu Sancto eos locutos fuisse? Confirmatur ex illo Luc. 2. de Simone: Spiritus Sanctus erat in eo, & responsum acceperat à Spiritu Sancto, &c. Et D. Leo Magn. serm. 2. de Pentecost. cap. 3. Cum in die Pentecostes, ait, Discipulos Domini Spiritus Sanctus implevit, non fuit inchoatio muneris, sed adfectio largitatis: quoniam & Patriarchæ, & Prophetæ, & Sacerdotes, omnesq. Sancti, qui prioribus fuisse temporibus, ejusdem sunt Spiritus Sancti sanctificatione vegetati; ergo &c.

286. Probatur secundò ratione, quia Spiritus Sanctus datur per gratiam gratum facientem, per ejus fervorem, & extensionem ad opera heroica, ut supra diximus; sed Patribus olim ante Verbi Divini Incarnationem data fuit hujusmodi gratia, fervor, & extensio, ut constat ex omnibus libris veteris testamenti; ergo &c.

287. Difficultas 3. Utrum ad creaturam irrationalem mittatur, aut missa fuerit Persona Divina? Negativè. Ita Magist. in 1. dist. 17. cap. Cumque. Alens. 1. p. q. 73. memb. 3. a. 1. D. Thom. 1. p. q. 43. art. 6. & in 1. dist. 15. q. 5. art. 1. Carthus. ibid. q. 4. P. Soar. lib. 12. de Trinit. cap. 5. n. 20. P. Ruiz d. 109. sect. 9. n. 4. P. Arriaga d. 55. sect. 5. num. 19. & alii. Probatur, quia Missio non dicitur fieri, nisi ad terminum, ad quem destinatur Persona mittenda; sed sola creatura rationalis est hujusmodi terminus; irrationalis enim solùm est quasi medium, via, & instrumentum, per quod Spiritus Sanctus in animam rationalem venire disponit; ergo &c. Confirmatur, quia Deus solam creaturam rationalem inhabitat propter se ipsam, tanquam templum vivum juxta illud 2. Cor. 6. 16 Vos estis templum Dei vivi: sine quo nihil curat de materiali templo, ut patet 2. Machab. 5. Non propter locum gentem, sed propter gentem locum Deus elegit. Ideo & ipse locus participes factus est populi malorum; ergo &c.

288. Dices 1. Missio Spiritus Sancti destinatur ad sanctificandam creaturam; sed non solùm creatura rationalis, sed etiam irrationalis sanctificatur; sic enim in veteri testamento, quæ sacrificabantur, templum, tabernaculum, & sancta Sanctorum sanctificabantur; & in novo Testamento sanctificatur materia sacramentorum, ut constat ex benedictione fontis baptismalis; calices, chrisma, & templa consecrantur; ergo &c. Respondeo hæc omnia sanctificari, & consecrari, non propter se ipsa, neque tanquam terminos, ad quos mittitur Spiritus sanctus, sed ut instrumenta, & vias, per quas Spiritus sanctus in creaturam rationalem venire disponit. Undè sicut fanitas non est formaliter in medicina, sed tantùm in animali; sic etiam sanctitas, consecratio, gratia, & Spiritus sanctus

Tom. 1.

non venit, neque habitat formaliter, & propriè, nisi in creatura rationali, & per solam attributionem ad illam cœtera dicuntur esse talia.

Dices 2. Illuc mittitur Persona procedens, ubi Deus speciali, & novo modo dicitur habitare, ut supra diximus; sed Deus novo, & speciali modo sedet, & habitat in templo, ut constat 2. Reg. 7. 5. & 3. Reg. 6. 13. & cap. 8. Dominus dixit, inquit Salomon, ut habitaret in nebula. Edificans adificavi domum in habitaculum tuum; ergo &c. Respondeo majorem esse veram, dummodò Deus ibi habitet, ut in termino, ad quem propter illum destinatur venire: non autem ut in instrumento, & viâ, ut fuit in nebula, & in templo.

Dices 3. Spiritus sanctus mittitur per virtutem, & effectum; sed hæc virtus mittitur etiam ad res irrationales; sic enim precatur Sacerdos benedicens fontem baptismalem: Descendat in hanc plenitudinem fontis aquæ virtus Spiritus Sancti; ergo &c. Respondeo hanc virtutem mitti ad res irrationales, ut ad media, instrumenta, & vias, per quæ Spiritus sanctus disponit in animam venire, ut diximus.

SECTIO XIII.

De visibili Missionem Personarum?

DIFFICULTAS I. Quid sit Missio visibilis? Missio visibilis ita definitur à P. Ruiz infra citando. Est Divina Persona destinatio ad aliquem hominem sub signo sensibili, quo manifestari possit, non tantùm Persona illius æterna processio, sed etiam inhabitatio per gratiam, & sanctitatem in homine, ad quem mittitur. Undè Missio visibilis tria includit: Primò includit processionem æternam Personæ missæ, quod est de ratione communi, & quasi generica Missionis. Secundò includit sensibile signum illius processionis, siue actu, siue potentiâ manifestativum. Tertiò dicit respectum ad præsentem sanctitatem hominis, ad quem pervenit; siquidem destinatur ad manifestandam inhabitationem Personæ per gratiam in illo.

Dices 1. Ex D. Aug. nihil amplius videtur requiri ad Missionem visibilem, quàm apparitio Personæ per aliquod signum sensibile, ut insinuat videtur lib. 12. de Trinit. cap. 5. ibi: Operatio visibiliter expressa, & oculis oblata mortalibus, Missio Spiritus Sancti dicta est. Idem habet lib. 3. de Trinit. cap. 2. ergo &c. Respondeo D. Aug. ad communem quidditatem Missionis etiam requirere processionem æternam, ut supra vidimus. Undè hic solùm apposuit illud, per quod Missio visibilis distinguitur ab invisibili, cœtera supponens utrique communia.

Dices 2. Angelus mittitur ad hominem, quoties visibiliter apparet, licet ejus sensibile signum non manifestet, neque processionem Angeli, neque sanctitatem hominis, neque inhabitationem illius in homine; ergo sic etiam poterit dici Persona Divina missa ratione solius apparitionis sensibilis. Respondeo negando consequentiam; diversa ratio est, quia Angelus localiter movetur, sicque localiter est præsens, ubi prius non erat, & ea ratione dicitur venire, & mitti: at verò Persona Divina non potest esse præsens, ubi antea non esset, cum sit in omni loco, sicque solùm potest esse præsens novo, & speciali modo, ubi prius non erat.

iiii

erat

erat tali modo; talis autem modus non est simpliciter, & absolute, nisi per gratiam, ut supra diximus.

294. Hinc colliges, Missionem visibilem distingui ab apparitione, quatenus illa hanc includit, addit tamen alias rationes supra assignatas. Unde licet Pater olim apparuerit, aut Deus in ratione Dei, talis apparitio non fuit Missio visibilis; siquidem non manifestabatur processio aeterna, quam Pater, & Deus in ratione Dei non habent, cum à nullo procedant; neque talis apparitio destinabatur ad manifestandam sanctitatem, & habitationem Dei in homine.

295. Difficultas 2. Utrum, & quomodo Missio visibilis supponat, includat, & conveniat cum invisibili? Dico 1. Missio visibilis semper supponit invisibilem per inhabitantem gratiam. Ita *D. Thom. in 1. dist. 16. q. unica a. 1. & sumitur hic ex a. 7. ad 4. & ad 6. D. Bonav. in 1. dist. 16. art. unico q. 1. Durand. Scot. Argent. Marsil. P. Soar. lib. 12. de Trinit. cap. 4. a. n. 8. & alii*, quos citat, & sequitur *P. Ruiz d. 109. sect. 8. n. 3. & 9.* Probatur, quia Missio visibilis destinatur ad manifestandam invisibilem; ergo illam supponit manifestandam.

296. Dico 2. Missio visibilis non includit essentialiter, sed solum materialiter, & in obliquo Missionem invisibilem. Ita Doctores proxime citati. Probatur primò, quia Missio visibilis manifestat invisibilem, ut diximus; ergo sunt inter se distinctae; consequenterque una non est pars essentialis alterius.

297. Probatur secundò, quia nulla res potest existere sine eo, quod est sibi essentialiter; sed Missio visibilis existit, quando jam non existit, imò praeiit invisibilis, ut patet in Christo Domino, ad quem baptizatum facta est Missio visibilis Spiritus sancti in specie columbae, quod signum non poterat ostendere Missionem invisibilem, quae non eo tempore, sed in instanti conceptionis fuit facta, ut diximus; ergo &c.

298. Dico 3. Missio visibilis, & invisibilis conveniunt in ratione Missionis analogice. Ita *P. Ruiz cit. n. 12 & alii*. Probatur, quia ratio Missionis primariò convenit invisibili, quae integram retineret quidditatem Missionis, licet non daretur Missio visibilis; huic autem secundariò, & per attributionem ad illam tanquam illius signum, ita ut, illa sublatà, hæc non daretur; sed hoc stare non potest cum univocatione; ergo &c.

299. Difficultas 3. Utrum Patribus veteris testamenti factae fuerint propriæ Missiones visibiles? Negative. Ita *D. Thom. 1. p. q. 43. art. 7. & in 1. dist. 16. q. 1. art. 2. & 3. ad ult. Alens. 1. p. q. 74. memb. 3. ad 1. D. Bonav. in 1. dist. 16. art. 1. q. 2. Richard. a. 1. q. 3. ad 1. Durand. q. 2. art. 1. Major. Carthusian. Aureol. Albert. P. Soar. lib. 12. de Trinit. cap. 6. n. 23. P. Ruiz d. 109. de Trinit. sect. 9. n. 10. P. Amicus d. 28. n. 106. & alii*. Probatur primò, quia Missio visibilis propriè dicta, fit ad significandam, & manifestandam inhabitantem Personam Divinam per gratiam in anima iustorum; sed illae apparitiones non fuerunt ad id factae, sed ad aliud significandum; ergo &c.

300. Probatur secundò, quia ad rationem Missionis visibilis propriè dictae requiritur, quod sit representatio, & manifestatio processionis aeternae Personarum; sed nulla apparitio in veteri testamento expressè, & distinctè representabat unam Personam ut distinctam, sicque neque ut procedentem ab alia, sed satis obscurè, ut scribit *D. August. lib. 2. de Trinit. cap. 17. Non evidenter*, inquit, no-

minato, & designato in eis, vel Patre, vel Filio, vel Spiritu Sancto; ergo &c.

Confirmatur primò, quia Missio visibilis per se ordinatur ad manifestandam Personam, quae mittitur; sed illae apparitiones solum improprie, & obscurè manifestabant Personas; ergo solum improprie dicendae sunt Missiones. Secundò, quia congruens erat, ut prius deberet fieri expressa Missio visibilis Verbi per Incarnationem, ad quam omnes illae veteres apparitiones ordinabantur, tanquam umbræ ad veritatem, & figuræ ad suum prototypum; ergo &c.

Hinc colliges primò, omnes illas apparitiones, de quibus fit mentio in Scriptura *Gen. 18. & Gen. 19. 13. & Gen. 32. Exod. 19.* aliisque locis, non esse dicendas Missiones, nisi improprie, in quo sensu intelligendi sunt Sancti Patres, si qui illas Missiones appellant: tum quia aliquo modo subobscurè significabant Personam procedentem ab alia Persona: tum etiam quia conferebant aliquam cognitionem supernaturalem utilem ad salutem, quod sufficit ad Missionem improprie, & secundum quid, ut patet ex supra dictis: tum denique quia supponebant familiaritatem Dei cum homine vivente.

Secundò, nullà notā dignum esse, qui simpliciter, & absque aliqua declaratione, dixerit, Filium fuisse visibiliter missum humana specie ad Patres veteris testamenti: tum quia huic propositioni favet Scriptura locis citatis, & expositio Patrum ad illa apud *P. Ruiz cit.* tum etiam, quia sumi potest nomen *Missio visibilis* latius, quam à Theologis sumitur.

Tertiò, Personam Patris, licet nunquam fuerit missa, prout supra diximus, quia à nulla procedit, visibiliter tamen apparuisse Patribus veteris testamenti adeò certum esse, ut teste *D. August. lib. 12. de Trinit. cap. 17.* nimis temerarium sit dicere, Deū Patrem nunquam Patribus, aut Prophetis per aliquas visibiles formas apparuisse, Quod etiam sequenti cap. 18. confirmat visione Danielis cap. 7.

Difficultas 4. Utrum species, sub quibus Personae Divinae visibiliter mittebantur, factae fuerint Angelorum ministerio? Affirmative. Ita *D. Thom. 1. p. q. 43. art. 7. ad 5. & in 1. dist. 16. art. 4. quest. 1. Alens. 1. p. q. 74. memb. 4. D. Bonav. in 1. dist. 16. art. 1. q. 1. ubi Richard. Argent. Carthus. Egidi. & alii. P. Soar. lib. 12. de Trinit. cap. 6. n. 13. P. Vafq. 1. p. d. 185. cap. 2. P. Molin. 1. p. q. 51. art. 2. P. Valent. 1. p. d. 4. de Angel. q. 2. pund. 2. P. Peric. in Gen. cap. 32. vers. 23. quos citat, & sequitur *P. Ruiz d. 109. sect. 10. n. 4. P. Arriaga 1. p. d. 15. sect. 5. n. 19. & alii*. Probatur primò ex illo ad Galat. 3. ibi: *Quid igitur lex? Propter transgressionem posita est, ordinata per Angelos in manu mediatoris.* Ubi *D. Hieron. Quod ait Apostolus*, inquit, *lex per Angelos*, hoc vult intelligi, quod in omni veteri testamento, ubi Angelus primum visus, & postea quasi Deus loquens inducitur, Angelus quidem verè ex ministris pluribus quicumque sit visus; sed in illo Mediator loquatur, qui dicit: *Ego sum Deus Abraham, &c.* Et ad Heb. 2. ibi: *Qui per Angelos factus est sermo.* Et Act. 7. ibi: *Apparuit illi in deserto montis Synæ Angelus in igne flammæ rubi*; ergo &c.*

Probatur secundò autoritate Sanctorum Patrum. *D. Aug. lib. 3. de Trinit. cap. 1. & 11.* ubi post multa, quibus hanc conclusionem probare intendit, ita concludit: *Jam satis, inquit, quantum existimo, pro captu nostro dissipatum, & demonstratum est, & primatate auctoritatis, quantum de Scripturis sanctis divina eloquia patuerunt, quod antiquis Patribus ante Incar-*

Incarnationem Salvatoris, cum Deus apparere dicebatur, voces illæ, ac species corporales per Angelos factæ sunt. Idem habet D. Greg. lib. 28. Moral. cap. 2. & alii.

307. Probatur tertio ratione, quia ordinatissima Dei providentia postulat, ut creaturæ inferiores gubernentur, & illuminentur per superiores, & non immediate per ipsum Deum; sic enim Angeli inferiores per superiores illuminantur ex D. Dionys. cap. 7. & 8. *de celesti hierarch.* ergo apparitiones illæ, non immediate ab ipso Deo, sed per Angelos Patribus fuerunt factæ, & nunc hominibus Sanctis fiunt ex eodem D. Dionys. *de celesti hierarch. cap. 4. Per Angelos, inquit, nobis donata sunt divina revelationes, & gloriosos ante legem, & post legem Patres ad divinum reducebant.*

308. Confirmatur primò, quia supremum opus Incarnationis supremæ personæ creatæ, nempe Virgini Sanctissimæ, non immediate à Deo, sed per Angelum fuit annunciatum; ergo idem dicendum de illis apparitionibus. Secundo, quia Deus utitur ministerio Angelorum ad excitandas, & promovendas interiores actiones sanctitatis; ergo à fortiori ad faciendas apparitiones visibiles.

309. Objicies 1. Si Persona Divina non operaretur, & moveret immediate res illas, quibus debebat representari, sequeretur, non Personam Divinam, sed tantum Angelum apparere, ac mitti; siquidem ille Spiritus censetur apparere in corporibus assumptis, qui talia corpora format & movet; neque enim aliter eis unitur, nisi tanquam efficiens, & movens; hoc autem non est dicendum; ergo neque illud, ex quo sequitur.

310. Respondeo negando sequelam, & ejus probationem; neque enim ille Spiritus censetur apparere in corporibus assumptis, qui illa format, & movet, sed qui in illis representatur, & cujus nomine loquuntur, & agunt, ut patet ex D. August. *contr. Adamant. cap. 9. Quemadmodum, inquit, Verbum Dei, quod est Christus, in Propheta loquitur veritatem, sic etiam in Angelo ipse loquitur, quando veritatem Angelus annunciat. Quod etiam exemplo declarat, lib. 3. de Trinit. cap. 11. Cum verba judicis, inquit, præco pronunciat, non scribitur in gestibus: Ille præco dixit, sed ille iudex.*

311. Objicies 2. In novo Testamento non interveniebat ministerium Angelorum, ut fierent, & moverentur corpora, & voces, quibus Spiritus Sanctus mittebatur, aut Pater apparebat, & ostendebatur; ergo neque in veteri Testamento. Respondeo negando antecedens: neque enim ratio ordinatæ providentiæ, quam supra assignavimus, minorem vim habet in Novo, quam in veteri Testamento: præsertim cum representatio Personæ divinæ, quæ visibiliter mittitur, non impediatur, licet corpora representantia fiant, & moveantur ministerio Angelorum, ut proximè diximus.

312. Instabis: In apparitionibus veteris Testamenti frequenter fit Angelorum mentio, non autem in Novo, sed tantum Personæ Divinæ; ergo licet apparitiones in veteri Testamento factæ fuerint Angelorum ministerio, non ita in Novo, sed per ipsas Personas immediate. Respondeo negando consequentiam quoad secundam partem: licet enim propter evidentiorē demonstrationem Personæ missæ; nec non ob majorem dignitatem Novi Testamenti, non fiat mentio Angelorum in Missionibus, & apparitionibus Personarum, ibi tamen in omnibus adhibebatur occultum Angelorum ministerium.

313. Difficultas 5. Utrum signa, quibus se Deus,

Tom. 1.

aut Persona divina ostendit, tam in Veteri, quam in Novo Testamento, fuerint hypostaticè unita? Negative. Ita Magist. in 1. dist. 16. cap. 3. D. Thom. 1. p. 43. art. 7. ad 2. & in 1. dist. 16. q. 1. art. 1. ad 1. ubi D. Bonav. q. 3. Scot. q. unica ad 1. Richard. d. 1. q. 5. ad 3. Argent. q. unica art. 2. Carthus. q. 3. Aureol. *Marfil. q. 19. art. 3. Torref. 1. p. q. 43. art. 7. p. 2. P. Soar. lib. 12. de Trinit. cap. 6. num. 19. & 20.* quos citat, & sequitur P. Ruiz. d. 109. sect. 11. n. 5. qui oppositum dicit dignum erroris notâ. P. Ariaga d. 55. sect. 5. n. 19. P. Præposit. 1. p. q. 43. dubi. 2. n. 4. P. Molin. 1. p. q. 43. art. 7. d. 1. & alii.

Probatur primò ex Scriptura Matth. 2. Luc. 3. Marc. 1. & Joan. 1. ubi dicitur D. Joan. Baptista vidisse Spiritum Dei descendentem sicut columbam, sive quasi columbam corporali specie: quæ denotant, Spiritum sanctum non fuisse, sed apparuisse sub imagine columbæ. Et D. August. lib. 4. de Trinit. cap. 21 de columba, & linguis igneis sic ait: *Cum ad ejus Personæ unitatem, sicut caro, quod Verbum factum est, non copularetur.* Et infra. *Quis hoc dixerit, ut quidquid illud est creaturæ, per quod sonuit vox Patris, ita sit Deus Pater; aut quidquid illud est creaturæ, in quo per columbæ speciem, vel per linguas igneas Spiritus Sanctus demonstratus est, ita sit Spiritus Sanctus, sicut est Dei Filius homo ille, qui de Virgine factus est.* Idem habet lib. 2. de Trinit. cap. 6. & in Joan. tract. 99. Ubi id tanquam de fide docet.

Probatur secundò rationibus: Prima, quia cum unio hypostatica sit res tanti momenti, non est asserenda sine testimonio Sacræ Scripturæ; hoc autem nullibi apparet. Secunda, quia quod Deus assumeret naturas irracionales, imò & inanimas, licet non implicet, ut alibi ostendimus in *Mer. tr. 2. d. 4. à num. 375.* non erat conveniens, ut ibidem diximus, & alibi dicemus. Tertia, quia semel admittà unione hypostatica columbæ, sequeretur in cæteris apparitionibus, tum Veteris, tum Novi Testamenti fuisse etiam corpora hypostaticè assumpta, cum non detur major ratio; ex hoc autem plura sequerentur inconvenientia. Quarta, quia si semel assumerentur, non expediebat post unionem hypostaticam res illas statim demitti, & destrui. Quinta, quia unio hypostatica non requirebatur ad finem illarum apparitionum; ergo &c.

Hinc est, sententiam Tertul. lib. de carne Christi cap. 3. sine merito ab omnibus rejici, quatenus asserit, columbam, quæ apparuit Christo baptizato, fuisse hypostaticè unitam Personæ Spiritus Sancti; dicit enim: *Qui Spiritus cum hoc esset, tam verè erat & columba, quam & Spiritus: nec interfecerat substantiam propriam, assumptà substantiā extraneā: ex quo probat, Verbum potuisse carnem assumere.* Neque audiendi sunt, qui cum Pamelio ad eundem lib. Tertul. annotat. 29. putant, idem sensisse D. Aug. lib. de Agone Christian. cap. 22. siquidem ibi, ut ait P. Soar. cit. num. 19. solum affirmat, corpus illud columbæ fuisse verum, & reale, indicatque fuisse veram columbam (de quo infra,) non autem dicit, fuisse hypostaticè unitam.

Difficultas 6. Quid utilitatis habeat signum corporeum, & visibile in Missionem visibilem, cum tamen Persona divina venire non cognoscatur, nisi per interiorē mentis illuminationem? Respondeo quatuor inter alias esse hujusmodi visibiles signi utilitates. Prima, quia cum nostra intellectus cognitio non fiat, nisi per conversionem ad phantasmata rerum sensibilibus, suavius, & congruentius cognitio etiam supernaturalis excitatur per signa sensibilia; ut rectè dixit D. Aug. lib. 2. de

Trinit.

Trinit.

*Trinit. cap. 5. ibi: Ut exterioribus visis hominum corda commota, à temporali manifestatione venientis, ad occultam eternitatem semper præsentis converte-
rentur.*

318. Secunda est certitudo miraculi exterioris, atque sensibilis, quod confirmat veram esse interiorum illuminationem, & inspirationem de adventu Personæ Divinæ. Tertia est gaudium, & alacritas, quæ per illam sensibilem apparitionem in totum corpus diffunditur, cujus ratione redditur promptissimum, & aptissimum, ut ministeriis spiritualibus serviat, per quæ possit in alios gratiam, & sanctificationem diffundere. Quarta est analogia signi sensibilis, quod ut hieroglyphicum multis proponitur, ut ex illo concipiant finem, & proprietates rerum, quæ per illud significantur. Vide plura apud D. Thom. hic art. 7. & in 1. dist. 16. art. 1. ad 6. ubi D. Bonav. art. unico q. 2. Scot. q. unica. Richard. art. 1. q. 2. Argent. q. unica art. 1. Alens. 1. p. q. 74. memb. 2.

SECTIO XIV.

De qualitatibus, & circumstantiis rerum, quæ sentiuntur in Missione visibili; & singularum Missionum congruentiis.

319. **D**ico 1. Res, quæ sentiuntur in Missione visibili, debent esse tales, ut in illis deprehendatur aliquod miraculum superans vires naturæ. Probatur, quia alioqui talis Missio non excitabit mentem ad cognoscendam præsentiam Personæ Divinæ; aut quidem non magis, quam omnes res naturales excitant; ergo &c.
320. Dico 2. Res præexistentes, licet aliquando significaverint Christum Dominum, aut Spiritum Sanctum, non sunt sufficientes ad Missionem, sive apparitionem, nisi repente, aut ex tempore fiant tantum ad significandum. Ita deducitur ex D. Aug. lib. 2. de Trinit. cap. 5. & 6. D. Thom. 1. p. q. 43. a. 7. & tenet cum illis P. Ruiz d. 109. sect. 12. n. 2. Probatur, quia ex Gloss. Ordin. ad illud Act. 1. Per dies quadraginta apparens eis: Apparere dicitur, inquit, quod insolitum est; sed omnis Missio visibilis, ut supra diximus, includit apparitionem, & addit aliquid aliud; ergo quando fit, debet repentina, & non separata tunc temporis species rerum sensibus offerri. Confirmatur ex Cassian. lib. 2. de Incarnat. ad illud ad Tit. 2. Apparuit gratia Dei: Hoc, inquit, rectissime apparuisse dicitur, quod subita quasi apparitionis luce monstratur. Sicut in Evangelis apparuisse stellam Magis Orientalibus legimus.
321. Hinc colliges primò, per quæcumque sacramenta tum veteris, tum Novæ legis non fuisse factas, nec fieri Missiones visibiles Spiritus Sancti, licet illa sint sensibilia signa gratiæ; per quæ Spiritus sanctus invisibiliter mittitur in animam. Patet primò, quia in illis nihil repentinum, & miraculosum sensibus occurrit, quo tanquam signo monstretur adventus Spiritus sancti. Secundò, quia Missionem visibilem Spiritus sancti multoties committatur, aut præcedit Missio invisibilis, ut supra diximus; signa autem sensibilia Sacramentorum in lege veteri non conferebant gratiam; & multoties eam non conferunt in lege nova propter obicem, quem recipiens apponit effectui Sacramentorum; ergo &c. Secundò colliges, neque

ad Eucharistiam, neque per Eucharistiam esse ad animam Missionem visibilem Verbi divini, quando nihil insolitum sensibus occurrit. Tertio colliges, Missionem visibilem universaliter non fieri ad sacramenta, neque per sacramenta ad fuscipientes. Ita Alens. 1. p. q. 74. memb. 5. D. Thom. 1. p. art. 7. ad 2. & in 1. dist. 16. q. 1. art. 1. ad 3. ubi Richard. art. unico q. 1. ad 2. Carthus. q. 1. Canar. 1. p. q. 43. a. 7. p. 1. Notab. 2. P. Soar lib. 12. de Trinit. cap. 6. n. 12. & 13. P. Ruiz d. 109. sect. 12. n. 4.

Dico 3. Missiones visibiles non sunt per imaginarias visiones, quæ solum repræsentantur in sensibus interioribus, sed per corpora realia sensibus externis perceptibilia, præsertim visu, & auditu, quibus iidem sensus realiter immutantur. Ita D. Aug. lib. 2. de Trinit. cap. 6. D. Thom. 1. p. q. 43. art. 7. ad 2. & in 1. dist. 16. q. 1. art. 3. ad 1. ubi Richard. art. unico q. 5. Durand. q. 3. n. 9. & 10. Major. q. unica. Argent. q. unica a. 3. Carthus. q. 2. Aureol. 4. 5. Marsil. q. 19. art. 4. Canar. in 1. p. q. 43. art. 7. quos citat, & sequitur P. Ruiz d. 109. sect. 12. n. 7. Probatur, quia Scripturæ verba, quibus referuntur singulæ Missiones visibiles, planè, & simpliciter significant, res, quæ in illis apparuerunt, fuisse sensibus exterioribus visas, auditas, aut tactu perceptas; ergo &c.

Dico 4. Ad rationem Missionis visibilis non est necessarium, res illas, quæ sensibus obijciuntur, esse veras, ejusdemque naturæ, cujus apparent. Itapro certo supponunt omnes Scholastici, licet dubitando inquirent, utrum de facto res illæ fuerint veræ, an solum apparentes? Ita de facto inquirent D. Thom. 3. p. q. 39. art. 6. & 7. & in 1. dist. 16. q. 1. art. 3. ad 3. ubi Durand. Richard. Major. Carthus. Aureol. Marsil. P. Soar lib. 12. de Trinit. cap. 6. a. n. 14. pro quo:

Dico 5. Res, quæ apparuerunt in signis illis, fuerunt res aliquæ veræ, & non solum apparentes. Probatur, quia, ut diximus, fuerunt & debuerunt esse res visibiles, & sensibus perceptibiles; hoc autem non haberent, nisi essent res aliquæ veræ, & quoad qualitates sensibiles, ut sic sensibus percipi possent; ergo &c.

Hinc colliges primò, si signum sit sonus, debere esse verum sonum, alioqui non posset auditum immutare. Secundò, si sit vox, non opus esse, ut habeat proprietatem vocis, nempe procedere immediate ab anima, media imaginatione, seu phantasia; hæc enim proprietas non percipitur sensu auditus; debere tamen esse sonitum formatum ad instar veræ vocis articulatæ; alioqui neque vox dici posset, neque significare id, ad quod significandum imposita est vera vox. Tertio, si signum sit res aliqua lucida, aut ignea, debere habere veram lucem; alioqui non posset visum immutare: non tamen opus erit, ut sit verus ignis, aut quid simile, quod per se percipi non possit, ut patet ex supra dictis, & ex dicendis patebit.

Quartò, idem dicendum de sensibilibus communibus, quæ etiam per se percipiuntur, sicque quoties motus aliquis localis, aut figura, v. g. linguæ igneæ, dicuntur apparuisse in his signis, debet esse verus, & realis motus, & vera figura: tum quia facillimo negotio id fieri potest; tum etiam quia sic possunt optimè visu, & auditu percipi.

Dico 6. Quando corpora, quæ in his signis assumuntur sunt ex simplicibus, aut illis proximis, quæ versantur in hac aeris regione, suntque in communi hominum usu, sunt vera corpora, & talia, qualia nominantur, ita ut si dicatur esse aer, aut ventus, aut quid simile, sit verus aer, & verus ventus,